

Korralikult istutades õitsevad roosid uhkelt ka kivisel pinnasel.

Istutusauk on paraja sügavusega, kui käsi ulatub õlani sisse ...

... ja paraja läbimõõduga, kui küünarvares mahub lahedalt servast servani.

Istik läheb istutusaugu keskele sõnnikuseguse mulla peale. Nüüd täidetakse auk üksnes roosimullaga.

ROOSI istutades

Kuidas istutada roosi, et kasvaks rikkalikult õitsev tugev ja terve põõsas?

“Mida korralikumalt on nii-öelda põhi tehtud, seda paremini roos kasvab, ehk mida sügavam ja suurem on istutusauk ning kuhu on lisatud ka piisavalt rammu, seda ilusamad roosid kasvavad. Nii lihtne see tarkus ongi,” võtab roosikasvataja ja Eesti Roosiklubi liige Ester Timmas lühidalt kokku kõige olulisema.

Estri aias kasvavad roosid lõunasse avaneval nõlval. Päikese poolest on asukoht ideaalne, sest ühegi suure puu ega hoone vari siia ei lange.

Aga pinnas! Roosisõbrale on see lausa õudusunenägu, sest krundile peale veetud mulla all on veidi liiva ja kruusa ning seejärel algab paas. Sellest hoolimata tunnevad roosid end siin aias aga suurepäraselt.

Uurime, mis nipiga nad roosidele täiesti ebasobival pinnasel nii uhkelt on kasvama saanud.

Kangiga raiatud istutusaugud

Juuni algul oli Estril plaanis taas roosipeenart laiendada. Seekord ootasid istutamist punased pinnakatteroosid ‘Palmengarten Frankfurt’.

Käsiraamatud annavad sentimeetrites soovitusi, kui sügav ja lai peaks istutusauk enam-vähem olema. Ester on teinud oma elu lihtsamaks ja kasutab sõna otseses mõttes käepäraseid mõõtevahendeid: kui naise väljasirutatud käsi ulatub augu põhja, siis on sügavus paras. Sobiv laius on aga selline, kui väljasirutatud sõrmedega küünarvares ulatub üle augu ühest servast teiseni.

“See on mul aastatega välja kujunenud. Väga mugav, ei pea otsima mõõdulinti ja sellega jändama,”

Esialgu jääb mullapind augus madalamaks. Sügisel saab taim talvekatteks mulda peale, pookekoht jääb õigele sügavusele ja roos ümbritseva maapinnaga ühele tasapinnale.

kiidab roosikasvataja oma lihtsat mõõtmisvõtet.

Paesel krundil tuleb istutusaugud raiuda kangiga. Kui muld, liiv ja kruus lõpevad, algab võitlus pae-kamakatega. Kuna Ester istutab roose alati koos abikaasa Jüriga, kulub mehe jõud selle töö juures ära, kuna vahel tuleb august välja sikutada päris suuri kivikolakaid.

“Ühe augu tegemine on poole päeva töö, selleks kulub oma neli-viis tundi. Nendes aedades, kus pehme kivideta pinnas, on nii suure istutusaugu tegemine naljategu – tund aega, ja valmis!”

Kogu väljakaevatud pinnas viiakse minema, seda tagasi ei panda.

“Istutusauk peab olema sellepärast hästi suur, et roosil oleks, mida süüa ja kuhu juuri ajada,” selgitab Ester, miks tasub nii suurt vaeval näha.

Kaasavaraks veisesõnnik või kanakaka

Tavaliselt panevad Timmased augu põhja värsket veisesõnnikut, mida nad on aastaid toonud teisest Eesti otsast sugulaste juurest suurtes prügikottides. Mida kõike andunud roosisõbrad oma kasvandike heaks ära ei tee!

Sõnnik on täiesti värske, et ta augus olles võimalikult pikemalt oma tööd teeks: tasapisi kõdunedes toidaks roosi.

Sel aastal kasutavad nad poest ostetud kanakaka-graanuleid, mis sobivad samuti. See on hea võimalus just linnainimestele, kel pole loomasõnnikut niisama lihtne hankida.

Ester pani hommikul graanulid likku, et need paisuksid ja veidi toitaineid ka vette lahustuks. Nüüd valab Jüri selle poolvedela supi auku, lisab mulda ja segab kogu kraami kühvliga korralikult segi. Roosidele läheb vaid parim ehk spetsiaalne roosimuld, mille tootja on kokku seganud täpselt roosi vajadusi arvestades.

Mineraalset istutusväetist istutusauku ei lähe, suvel ei saa taim ka mineraalset pealtväetist, sest Estri arvates ei vaja ta lihtsalt esimesel aastal nii palju väetist.

Kuna istikupotid olid kuivale jäänud, veetsid taimed enne istutamist